

ESIGELEC, Rouen

ERASMUS-sal Franciaországban

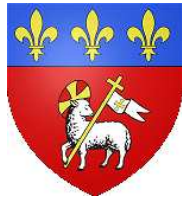
Készítette: Virágh Péter,
a Széchenyi István Egyetem MSc-s villamosmérnök-hallgatója

Felszáll a buszra egy francia, egy vietnámi, egy kínai, egy malajziai, egy szenegáli, egy tunéziai, egy marokkói, egy német meg egy magyar diák... Nem egy hülye vicc kezdődik így, hanem ez Rouen. Tényleg színes és fiatal város.

No, de ugorjunk vissza az elejére: én úgy voltam kinn tanulni, hogy az egyetemhez tartozó laborban kellett kutatómunkát végezni. Az IRSEEM-ben körülbelül a hallgatók fele hasonló tanulmányi céllal érkezik oda, általában 5-6 hónapra. Ebből kifolyólag folyamatosan cserélődnek az emberek. A hallgatók másik fele pedig PhD-s, ők egy kicsit lassabban cserélődnek.

Franciaországba mentem, de francia nyelvtudás nélkül. Azt hittem az angol a szakmai nyelv, mint mindenhol máshol a világon. Egészen addig, amíg meg nem érkeztem az egyetemre/laborba. Ott kiderült, hogy Franciaország kivétel. Ez olyan „francia”. Szóval mindenki meglepődött, hogy nem beszélek franciául. De egyébként ott szinte mindenki beszélt – legalább egy nagyon kicsit – angolul. A nagyobb baj az volt, hogy elég nehezen lehet rávenni azokat, akik tényleg csak nagyon kicsit beszélnek, hogy beszéljen az emberrel. Az oktató, akihez kerültem, Ő is meg volt lepve, de szerencsére meg tudtuk beszélni a szükséges dolgokat. A laboron kívül az élethez viszont tényleg szükség lett volna egy kis francia nyelvtudásra... boltban, kasszánál csak a francia nyelvet beszélnek. Meg általában a postán is. Természetesen volt 1-2 nagyon pozitív benyomás, amikor mégis beszéltek angolul, de Rouenben ez ritkaság. Az volt a legjobb, amikor franciául köszönök, angolul megkérdezem, hogy beszél-e angolul, és a válasz erre az volt, hogy „LITÜLL”. Ez már egyébként elegendő nyelvtudást bizonyított számomra, tudtam, hogy valahogy szót fogok érteni az adott személlyel. De amikor elsütötte, hogy beszél egy kicsit angolul... és utána én

angolul kérdezem, ő meg franciául válaszol és maximum mutogat hozzá... Meg amikor a hotelre ki van írva, hogy „English spoken”, pedig ott se szóltak hozzánk angolul. Azt hiszem erre szokták mondani, hogy „francia”. De az egyik kirándulásnál például egy néhány ezer fős településen tökéletesen el tudott igazítani minket egy idős hölgy, vagy akár a buszsofőr is. Párizsban nem voltak nyelvi problémák, ott tényleg mindenki beszél angolul, mellel a legtöbb turista-látványosságnál az angol anyanyelvűek voltak legtöbben. – Általában lehetett magyar szót is hallani, és ennek örültem.

A laboros kutatásból eredendően az ERASMUS-os programokban nem vettem részt. Egyrészt azért, mert ERASMUS-os diákokat keveset ismertem, másrészt azért mert nem kimondottan voltak ilyen programok. Olyan viszont volt több, hogy 1-1 ismerős szervezett kirándulást, és arra elmentem, vagy éppen saját magam kezdeményeztem a programot. Még ezeknél az eseményeknél is külön szám volt, hogy nem beszélek franciául, pedig akkor már megismerkedtem a malajziai és indiai srácokkal is, akik szintén nem beszéltek. Szóval eléggé nemzetközi az ottani diáksereg, és a világ összes tájáról össze lehet ismerkedni fiatalokkal.

Mont Saint-Aignanban volt a kollégium, és ezzel csak az a baj, hogy a város másik végén volt az ESIGELEC. Ezért több, mint 1 óra volt az út, és ezt napi kétszer megtenni: elég sok időt elvett. Szobatárs nem volt, közös konyha igen, szóval néhányszor meg kellett látogatni az emeletek konyháit. Ha nagyon leélték a diákok, akkor egyszerűen bezárták a következő takarításig. De volt olyan is, hogy kigyulladt a konyha. A laborban még nem PHd-s hallgatók közül mindenki oda kerül, így már az első napok után voltak ismerősök

itt is-ott is. A kolival szemben pedig volt egy sportpálya, több foci- és tenispályával, szombatoként ott fociztak a laborból jónéhányan – oktatók és diákok egyaránt –, valamint a koliban, vagy közelben lakók is. Mondhatni egy jó nagy társaság volt ez, főleg marokkói és tunéziai srácokból. Közülük is voltak jó néhányan, akik beszéltek angolul, de 1-2 ember csak franciául tudta megértetni magát velem. De ettől függetlenül voltak vidám pillanatok bőven.

Az árak szerintem nem sokkal magasabbak, mint Magyarországon. Ami észrevehetően drágább volt, az a kollégium, a gyümölcs, a bor és a pezsgő, no meg a szórakozóhelyen a fogyasztás. A kollégiumba bejelentkezéskor kapásból úgy indítottak, hogy 180€ a havidíj, plusz 1 hónap kauciót le kell tenni, biztosítást kötni a szobára, plusz egyéb költségek, úgyhogy bejelentkezésnél rögtön el akartak tőlem kérni több, mint 400€-t. De szerencsére az IRSEEM-ben munkálkodó hallgatókhoz, a sulí állta a szállásokkal kapcsolatos költségeket, kivéve a biztosítást. A gyümölcsre a legdurvább példa, amikor június közepén megjelent a cseresznye: 10€ volt a „bevezető ár”, és kapkodták az emberek. Lehet, hogy éppen rosszkor voltam ott, de ezt látni furcsa volt. A borokra, pezsgőjűkre pedig nagyon büszkék, vagy a fiatalok alkoholfogyasztását akarják visszafogni az áraikkal. (((Mellesleg nekem nem is ízlett a boruk, pedig kipróbáltam egy-kettőt.))) Ami viszont tetszett, az a cidre (cider) volt, egy normandiai különlegesség. Eredetileg almabor, de láttam körtéből készült verziót is, de a lényeg, hogy finom volt. Természetesen nálam is volt kinn pálinka, minthogy hazai ital, és dicsérték, dicsérték, de a legtöbbjüknek erős volt. A mentorom búcsúbuliján egy zöld hajú srác viszont korábról ismerte a pálinkát, ő nagyon jó véleménnyel volt róla. Jó volt találkozni olyannal, aki már korábban ivott (és a pálinka nevére is emlékezett).

A „kinti mentorrendszer”: kimondottan ilyen nincs, de van egy klub a suliban, amibe be lehet lépni, mindenféle nemzetiségű diák tagja, és néhány francia diák, akik a külföldi diákoknak szeretnének segíteni. Az ők szervezésében volt például

A „kinti mentorrendszer”: kimondottan ilyen nincs, de van egy klub a suliban, amibe be lehet lépni, mindenféle nemzetiségű diák tagja, és néhány francia diák, akik a külföldi diákoknak szeretnének segíteni. Az ők szervezésében volt például

kirándulás Brüsszelbe, de ezt kihagytam, mivel pont akkor voltam barátnőmmel Párizsban. A mentorom nagyon sokat segített, főleg az elején mindenért őt nyaggattam, a kollégiumi szobát ő foglalta, francia bankszámlát segített nyitni, francia telefont vettünk, stb... Aztán később is összejártunk, szerintem egész jó barátság alakult ki közöttünk. És nem csak a mentorom, hanem az összes többi ember is segítőkész volt, ráadásul még kedves is! A végtelen nyugalomuk viszont néha kiborító tudott lenni. Én siettem volna, sürgős dologok jöhettek-mehettek, ők továbbra a saját nyugalmas tempójukban nézték, ahogy folyik tovább az élet. És tényleg minden el lett intézve így is, szóval így is lehet. Stressz nélkül, ha nem sikerül ma, akkor majd holnap... amolyan Pató Pál urasan. És működik.

A következő furcsaság: a munkaidő és a sztrájk. Munkaidejüket nem viszik túlzásba, hivatal, posta, bank 9 előtt soha az életben nincs nyitva, és délután 6 után szintén zárva vannak. Így egy kicsit nehéz elintézni az ügyeket. Postán küldtek nekem egy csomagot, de csak egy cetli várt a szobámban, hogy átvehetem a csomagot a postán, adott dátum után. Se az, hogy melyik postán, se az, hogy mikor van nyitva, semmi nem volt a papíron. Szóval ottani srácokat megkérdeztem, hogy ezzel a papírral vajon hova kell menni, elmondták. Megnéztem a nyitvatartási idejüket. Gyakorlatilag munkaidőből legalább másfél órát elvesz az, hogy én elmenjek a csomagért, de mindegy, ám legyen. Először próbálkoztam délután, ott voltam időben, de valami oknál fogva már nem volt nyitva. Másodszor egy szombati nap volt, ami munkaszüneti napnak számított, de semmi tájékoztató nem volt kinn, hogy tényleg zárva lesznek, úgyhogy elmentem megint. Zárva voltak, de a mellette levő üzletek mind nyitva voltak. Szegény francia bácsik is ott értetlenkedtek, hogy most miért van zárva a posta. Harmadik próbálkozásnál már bejutottam a postára, de akkor kiderült, hogy a csomagokat nem ott kell átvenni, hanem hátul. Aminek természetesen más nyitvatartási ideje van, és az akkor már bezárt. Úgyhogy másnap reggel sikerült megkapnom a csomagot. Franciaországban így lehet négyszer elmenni egyetlen csomagért. A hasonló hivatali helyeken pedig általában van egy jó másfél-két órás ebédszünet is, amikor ugyancsak lehetetlen elintézni akármit is.

A helyi BKV (tcar) elég sokszor sztrájkolt. Az első sztrájk előtt mindenki riogatott, hogy alig tudok majd bemenni, alig lesz busz és metro is. Másnap nem vettem észre semmit, úgyanúgy jött a menetrend szerinti busz, metrora 1 percet se kellett várni. Vissza a kollégiumba pedig maximum 5 perccel tartott tovább az utazás, mint egy normál hétköznapi. És később se volt olyan eszeveszett nagy különbség egy átlagos és egy sztrájkoló nap között. Szóval nekem inkább vicces volt, hogy ők mit hívnak sztrájkoknak. Az éjszakai busz menetrendjével vigyázni kell, mert véget ér a műszak a normál buszok számára, akkor még egy ideig nincs éjszakai busz, amikor meg hajnalodik, akkor meg még 1-2 óra is kimaradhat, mire elindul a közlekedés. Ja, és ez csak hétfévégén van így, hétköznapi az utolsó éjszakai busz fél kettő körül volt a belvárosban, utána reggelig semmi. És felgyalogolni a hegyre nem olyan kellemes, bár nincs olyan messze, mint amilyennek tűnik mielőtt elindul az ember.

A laborban egy számomra érdekes feladatot kaptam, de az oktatóm végig azt hajtogatta, hogy nagyon egyszerű, nem kell tőle megijedni. Hibrid autókban használt nagyfeszültségű, árnyékolt kábel számítógépes modellezése volt a konkrét feladat. Aztán ahogy közeledtünk a tényleges feladathoz, egyre több probléma merült fel. Mielőtt kimentem, nem használtam szimulációs programokat, kint viszont ezekkel töltöttem el a legtöbb időt. Csak felsorolás szintjén a programok, amiket használtam a laborban: OrCAD Pspice, Advanced Design Systems (ADS), MATLAB, Ansoft HFSS. A Pspice-t már a Széchenyin is használtuk, a többi újdonság volt. Az ADS talán még célszerűbb, és egyszerűbb is volt, mint a Pspice – olyan tekintetben természetesen, amire én használtam. Az elméleti számításokat MATLAB-bal végeztük el a kábel paramétereinek figyelembe vételével. A HFSS pedig egy 3 dimenziós, elektromágneses tereket szimulálni képes program, ezt használtuk a térbeli szimulációkra. Ezek a programok egyfajta gondolkodásmódot és elég nagy odafigyelést

igényelnek, emellett korábban nem használtam ilyeneket, úgyhogy meg is kellett tanulnom. Egy valóságban eléggé nehezen megvalósítható mérési összeállítást kellett megvalósítani, valamint modellezni. Az összeállítás méretei miatti bonyolultságból adódóan gyakran 1-2 napot kellett várni az eredményre. Eredetileg az volt a cél, hogy találjunk olyan paraméter beállításokat a kábel változói számára, amellyel a szimulált kábel árnyékolási képessége hasonlít a valós kábelére. De ez sajnos nem volt lehetséges, úgyhogy a legfontosabb és legérdekesebb része a tanulmánynak annyi, hogy azzal a módszerrel nem lehet megcsinálni, ezért valami más megoldást kell rá keresni. Próbáltam másik, bonyolultabb struktúrát építeni a programban, de azok szimulációjához jóval nagyobb teljesítményű számítógép kellett volna, ami sajnos nem volt az IRSEEM-ben.

Végül pár szó a városról, Rouenről: már az első pár nap után is azt mondtam, hogy Budapest és Győr keveréke. Ahogy teltek a napok, és egyre több helyen jártam a városban, ez a meggyőződés egyre inkább erősödött. Bár Magyarországon valószínűleg nincs feleakkora katedrális/templom se, mint Rouenben, de ezt leszámítva tényleg hasonló Budapesthez és Győrhöz.

Sorolom, hogy miért gondolom így: a Szajna szeli ketté, egyik fele lapos, a másik dombos. Területre (az agglomerációval együtt) akkora,

mint Budapest, de a lakossága annyi, mint Győré. Rouenben is van metro, de inkább csak egy helyi érdekű villamos, ami a „budai” oldalon a föld alatt közlekedik. Nem a föld alatt megy át a folyó egyik oldaláról a másikra, hanem az egyik hídon. A kollégium mellett van egy erdő, amiben van egy tornapálya

fából és fémrudakból előállított eszközökkel, hasonlóan a győrihez. Megtaláltam a Fűvészkertet is, csak Jardin des Plantes-nek nevezik. A kép egy domboldalról készült, ahová elég sok fiatal kijött megnézni a naplementét. Nincs időeltolódás a két ország között, ezért Rouenben június végén körülbelül negyed 11-kor ment le a nap. Elég furcsa volt ilyen sokáig napvilágban mászkálni, és ezáltal kevésbé is vettem észre, hogy már tulajdonképpen este van. Ezt nem sikerült megszokni.

Ha megtalálja az ember a társaságát, akkor ki lehet bírni 5 hónapot is, többet is, bár közben azért én is éreztem, hogy ez nem kevés „egyedül”. Most már tudom, miért érdemes többedmagammal menni hosszabb időre. De összességében jól éreztem magam, egy kicsit világot láttam, és megismertem sok embert a világ sok tájáról. Jó volt.

Budapest, 2010. 07. 07.

Virágh Péter